

EGY SZOKATLAN GONDOLAT

EGY SZOKATLAN GONDOLAT

Miközben végigjártam ezt az elbeszélői utat, amely önálló önéletrajzi entitásként indult, mégis soha nem kiadói szemlélettel, nem sok akadályba ütköztem, leszámítva a gyakori kiadói ítéleteket, amelyek nyíltan, sokszor igen erélyesen ellentmondtak, azt állítva, hogy ez olyan elbeszélésforma, amely sem olvasható, sem emészthető egy nagyrészt AMAZON-FRIENDLY kultúra által formált közönség számára. Az olvasók hozzászoktak a jóváhagyott, kioktatott és ahhoz igazított történetekhez, amit a kiadók elfogadhatónak tartottak, és közben gyakran elveszett magának a műnek az igazi természete. Ezért az enyém, mondták, soha nem fog beleférni. Ironikus módon épp ez ösztönzött a legjobban: a lehetőség, hogy cenzúra nélkül, igazítás nélkül mondjak el egy történetet, egyetemes olvasónak szánva, ahol az olvasás nem egyszerűen egy történetről szólna, hanem egy megélt vagy elképzelt életről, amely mégis hiteles anélkül, hogy feltétlenül elhinnék.

Soha nem használtam előre kész tervet ahhoz, amit írnom kellett. Az elmém vezetett, a tapasztalataim, a meggyőződéseim és a képzelgéseim. Mindegyiken belül megszületett a JÉZUS nevű alak. Nem az, akit a spiritualitás ír le, hanem az, aki a marketinghez, az értékesítéshez és a vállalati világhoz tartozik, ahol a fő termék csak egyetlen dolog volt: a szó. Aztán jöttek a különféle történetek, némelyik mulatságosabb a másikinál, de mindig elbeszélő történetek, soha nem istenkáromlók és soha nem tiszteletlenek. Belőlük bontakozott ki az, amit a 2000. év Gillette-kollégájaként határoztam meg, aki egy olyan cégen belül létezett, amely csak a tizenkilencedik század végén jött volna létre, mégis valahogy annak első történelmi méltósága lett. Miért mesélem ezt ekkora részletességgel? Mert alig két napja levelet küldtem az amerikai pápának, akinek francia a vezetékneve, PREVOST, és azon kaptam magam, hogy a

GILLETTE vezetékneven töprengök: egy amerikai férfi francia vezetéknevvel. Megálltam, és a saját szerepemre gondoltam, szinte mintha rám bízta volna, hogy elmondjam az igazságát egy tervnek, amelyben az első próba a márka volt a termékkel, a második pedig a termék márka nélkül. És mi van, ha tényleg így volt? Akkor talán csak élveztem, hogy nem fizető néző lehetek.

És mint tudjuk, ha nem fizetünk valamiért, az vagy nagyon keveset ér, vagy sikerült fáradtság nélkül valóra váltanunk egy álmot. Ferdinando